

Előfizetési árak:
 Egész évre . . . 10 frt — kr.
 Félévre . . . 5 „ — „
 Negyedévre . . . 2 „ 50 „
 Egy óra . . . — „ 85 „
 Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:
PÉCSETT, Mária-u. 1. sz.
 a kir. ítélőtábla épületével szemben,
 hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó föl-szólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:
PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
I. EMELET
 hová a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket
 a kiadóhivatal veszi fel

Népoktatásunk.

Pécs, 1896. február 6.

(*) Ilyen érdekes budget-vita, mint a mostani, még nem volt a magyar parlamentben. A miniszterelnökség tárcájánál szinre került Stomfa, a horvát tárcánál a zágrábi zászlósértés, a rendjel miniszternél a nemes-gyártások a belügyi tárcánál a Miklós affér, és a kultusz-tárcánál Pulszky Károlynak kinos esete. Még négy tárca van hátra a taposó malomban és mire ezek is leörlődnek, teljes lehet a Chronique scandaleuse, melyből kezdő Panamisták okulására gyönyörű diszmunkát adhat ki Bánffy báró, elnevezvén millennáris diszkiadásnak.

A szubvencionált korrupció vig rendszerét látjuk kifejezésre jutni minden egyes napfényre került esetenél, mely vörös fonálként húzódik át egész állami gazdálkodásunkon. Csak az a szomorú az egész dologban, hogy míg az ország pénzéből bőven futja egyes kegyelteknek a grandseigneuri életre, hogy a végrehajtói dobok segítségével beszerzett adóból azok feszítsenek a velencei gondolokban és a firenzei Cascine diszes fogatain, hogy a miniszterek puszipajtásai a külföldön elesékolgassák az ország pénzt festett arcu hölgyek társaságában, de iskolákra nincs pénzük.

Régóta mostoha gyermeke kormányainknak az elárvelt népoktatás. Mintha csak a hirhedt Kolonich-féle rendszert

utánoznák, hogy hagyjuk a népet szegénységben és tudatlanságban, a többi ugyanis elkövetkezik magától. A szegény és tudatlan népet könnyebben lehet megnyergelni, könnyebben lehet átformálni az osztrák járomba, a mi nyilvánvaló célja, habár szörnyen is titkolják, kormányainknak.

Milliárdokkal járultunk harminc év óta a közösgyűes oltárra, mióta ugy csufolnak bennünket, hogy alkotmányos állam vagyunk, Mohács óta a nép gyermekei millió számra hullottak el idegen csatamezőkön osztrák nagyhatalmi érdekekért, de legalább akkori zsarnokaink és sanyargatóink álarc nélkül dolgoztak, míg most jó komédiásként fölteszik a mosolygó lárvát, és idegen zsoldban állva vállalkoztak a magyar faj kiirtására.

Ha segítségül hívjuk a statisztikát, a magyarság ebben a hazában 1867 óta alig szaporodott. A többi nemzetiségekhez viszonyítva magyar területen, Horvátország nélkül, 1870-ben volt 49%-a az összlakosságnak magyar, míg a legutóbbi népszámlálás alkalmával 51%. Nos hát, ez a kérlelhetlen tudomány megmutatja nekünk, hogy kormányaink mit se tettek a népoktatásnak nemzeti alapra fektetése körül. Az a sok oláh, tót, német, szerb iskola, a mi még létezik a haza szent földjén, korránszem nevel ám magyar honfiakat, hanem, igenis, oly ellenségeket, kik a legelső Bécsből jövő kommandóra újra készek zalathnai zentai vérfürdőket

rendezni, sorra gyilkolván nőket és gyermekeket, csupán a grammatika miatt, mert hát ezek magyarul dicsérik az istent és magyarul mondják hogy: „Édes anyám!”

Ha a sok elfecsérelt milliókból állítottak volna még 1868-ban 5000 állami népiskolát, ma már 18 millió volna a magyarság, de hát ez bűn leendett a bécsi urak előtt, kiknek kegyelméből élőködnek kormányaink és az a komédiás had, mely a sáp-rendszer virágzása mellett tuskön-bokron támogatta mindenkori kormányainkat.

A szabad Amerikát, Németországot virágzó népoktatási ügyök tette nagygyá, hol nem pénzért adják a tudományt, hanem ingyen és kötelezőleg. Megesnék bele, ha Németország eltűné, hogy ott például francia népiskolák legyenek. Csak mi magyarok vagyunk oly birkatürelműek, hogy államsegélylyel nevelünk magunknak ellenségeket.

Hol állana ma hazánk, ha 18 millió volna a magyarság. Nem kellene meghunyászkodnunk a bécsi követelések előtt. Fiainkat magyar nemzeti hadseregbe soroznók be, jövedelmeinket nem pocskolnánk el léhűtő lézengő rittereknek, és nem ajándékoznók oda Ausztriának csak azért, mert megtűri létezésünket. Vége lenne a hódoltsági viszonyoknak és ha Bécsnek tornyán nem is lengene a nemzeti trikolor, de legalább idehaza nem gyaláznák meg

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

Az ármányos Pipilló.

Irta: Bérczy Károly.

— A „Pécsi Figyelő” eredeti tárcája —

Bizony bizony mondom tinéktek szemtelmes szívü ifju atyámfiai: nagy huncutok a — lányok! . . . Egyik ármányosabb, gonoszabb, mint a másik. Hamis a zuzájok. Száz meg száz apró ördög melegszik azok alatt a divatos fűrtökbe fésült szöszke, kender színü meg fekete frizurák alatt, amikről ti csókra szomjas gimpli ficsurok azt mondjátok, hogy: isteni szép, és z b o n t ó . . .

Ha látom azokat a tejszínü orcáskákat, melyeket egy merész férfit tekintet bíborpirosra képes festeni; ha elnézem a csókát az őzike szemecskéket, melyeket ti szemtelmes legények balgaságtokban csillagoknak szoktatok nevezni: majd hogy magam is meg nem tévedek s ezeket a féltékeny, batoratlan, tapasztalatlan kis lánykákat irgalmas apácáknak merném adni a kostonba, s mind a tiz ujjamra letenném a hitet, hogy közülök egyetlen egy se találna nehéznék a százáncos szürke habitust, és egyetlen egyse panaszkodnék, hogy a libegő szárnyu fehér fejkötő nem illik az arcához.

Ebből a jámbor föltevésből természetesen azonnal kigyógyulok, ha a királyutcai

esti korzón andalogva, figyelemmel kísérek benneteket szép kis maszok. Lehetetlen ilyenkor — persze tapasztalt szemekkel — észre nem venni, hogy míg a jobbik csillagokkal a kirakatot bámuljátok, addig a ballal az utca közepén cigarettázó legénynépre pislogattok! . . . Csak semmi türetagadás, semmi apprehenzió avagy rezonirozás, mert farsangi műnyelven szólva: ismerlek benneteket szép maszok!!! Egyébként ilyen titye totya öreg bácsitól, — mint amilyen én vagyok, — nem is vehetitek rossz néven, ha szemetekbe mondja az igazságot. Fialat embertől persze gorombaság volna illetékes rólátok. Ők arra valók, hogy tinéktek — hazudjanak. Hej, de hazudnak is ám a gazok akkorákat, mint egy torony. Ti meg szépen elhiszitek, ti föcskeszavu kis balekok. Vagy legalább is úgy tesztek, mint ha elhinnétek azt a temérdek sok, szebbnél szebb hazugságot és titokban kacagtok a pirinkó markotokba és gondoljátok magatokban:

— A bikfic, milyen csacsinak gondol engem!

Hej, nagy huncutok is vagytok lányok, azt mondom én tinéktek!

Egyébként aki kételkedik ez állításom igaz voltában, ne röstelje elolvasni, ami itt alább írva van. Pécssett történt, tehát helyi érdekü esemény.

Don Paraplé az idej farsang kezdetén egy éjjel hat pirosan sült fánkról álmódott. A fánkok közül öt néma közönynyel pislogott raja a majolika tából, míg a legpirosabbra sült állandóan nevetett, mondhatnám kacérokodott sőt kicsibe mult, hogy Don Paraplénak a szájába nem repült. De mivel egy jónevelésü fánk nem sült galamb s így nem is teheti meg, hogy bárkinek is szájába repüljön: kénytelen volt beérni azal, hogy sokat ígérő, kacér pillantásokat váltson Don Parapléval . . .

Másnap reggel Don Paraplé kidörzsölve szeméből az álmot, tüstént megnézte a csalhatatlan égiptomi álmoskönyvet s abból ezeket olvasá az álmában látott fánkokról: A hat fánk hat leányt jelent. Az öt közönyös fánk az az öt leány, kiknek eddig potyára kurizáltál. A hatodik fánk, a vig fánk pedig az a leány, ki most lesz beléd szerelmes.

Don Paraplé mérgesen csapta a földhöz a könyvet:

— Tedd bolonddá az öreg apádat, ebadda! — mondá. Aztán elballagott a hivatalba.

De itt is folyton üldözte az égiptomi álmoskönyv. Egyre azt susogta Don Paraplé füleibe:

— Ember, hallgass rám! Csalhatatlanságomra esküszöm, nem bánod meg, ha hitelt adsz szavaimnak! . . .

nemzeti jelvényeinket, nem provokálnák önértékünket, ha magyar az ur a maga területén.

Sajnos, ez az idő a messze végtelenbe vész el. Minden államférfiúnak tudnia kellene, hogy a kié az iskola, azé a jövő. Iskoláink azonban nincsenek mind magyar kézben, tehát a jövőt sem vallhatjuk a magunkénak.

Ugyan miért nem próbálkozott meg valamelyik kormány olyan törvényjavaslat benyújtásával, mely az egész népoktatás államosságát, mondja ki? Nem lett volna az ellenzéknek csak egy szava sem az állami omnipotencia ellen. Nekünk ez kellett volna már régen, és annál sürgősebben kell a mostani zavaros állapotaink közepett, ha tovább is létezni akarunk magyarokul.

Ha a közoktatásügy tárgyalása kerül szóba a t. Házban, a honatyák legtöbbszörire elsőként elöle, a mi annak a jele, hogy ezt a legfontosabb ügyet nem veszik valami komolyan. De hát ne is csudálkozzunk rajta és ne ítéljük el a jó indulatu képviselőket, mert hát tulajdonképpen igazuk is van nekik, kivált a kik már több kapitulációt szolgálnak. Ezeknek volt alkalmuk tapasztalni, hogy minden esztendőben felpanaszolták a bajok hosszú sorozatát, a kormány részéről készségesen is elismerték azokat, de hát „Nincs pénz!” — volt a stereotip válasz és ezzel abbanmaradt minden jó szándék kivitele.

Pedig dehogy nincs. Abból az ötszáz milliónál nagyobb összegből, mely évente a magyar államkincstár bevételeit képezi, ha kevesebbet engedünk ellopni, elsikkasztani és kevesebbet fordítunk kortes-érdemek, pajtások jutalmazására, bizonybizony kikerül husz milliócska, a mivel radikálisan segíteni lehetne népoktatásügyünkön és egy emberöltő múlva elmondhatnók a költővel, hogy e hazában minden ember magyar.

Don Paraplóban vehemens erővel vajdultak a gondolatok. Higyjen, ne higgyen a bitang könyvnek? És hitt...

Még az nap megvette a báli rüsztingokat: klakkot, frakkot, lakkot. Persze hozomra. Megváltotta jegyét és elment a... táncos estére.

Negyvenhat éves rokkant lábakkal, ugyanily idős korhadat derékával, viharok dulta kopasz fejjel, fonnyadt citromhoz hasonlatos pofonomiával, a sok rubrikázásban megeresskedett agybéli velővel bába menni legalább is — bajos... Ugyebár bajos?

Hanem mikor valakinek keblét ifjú remények dagasztják, — ha ugyan egyáltalán szoktak a remények dagasztani? — van e ember, aki ellent tudna állani a remények eme fizikai ténykedésének? Nincs. Ez ellentálláshoz legalább is tíz milliméter átmérőjű dróttizomok kellenének.

És Don Paraplé táncolt. Egy verébhusu, kenderhaju, pisze nózikájú leánnyal táncolt. Est a leányt Pipillónak hívták és az armányosságáról volt neves-hires. A szupécárdát is együtt lejtették, amikor is így csiripelt az armányos Pipilló:

— Tartunk taktust! Valamivel gyorsabb tempóban rakjuk!

Don Paraplé először a nyakkendőjén, aztán a lábszárain igazított egyet-kettőt s enyelgőn enyelge:

* A kiegyezési tárgyalásokat tegnap folytatták a két kormány tagjai. A már említettek kivül résztvettek a tárgyalásokon Darányi és Ledebur földmivelési miniszterek. Mivel a tárgyalások során nézeteltérések merültek föl, igen valószínű, hogy a tárgyalásokat megszakítják és csak több hét múlva fogják folytatni, hogy a szakreferensek által addigra előkészítették azoknak a tárgyaknak az anyagát, melyek körül a nézeteltérések előfordultak.

* A szabadalmi törvény végrehajtására vonatkozó miniszteri rendeletet hozza a hivatalos lap. A 36. §-ból a következő rendelkezés kimondja, hogy a találmányi szabadalmakról szóló 1895. XXXVII. t.-c. folyó évi március 1. ső napján fog életbe lépni s az említett napon a m. kir. szabadalmi hivatal és a m. kir. szabadalmi tanács működésüket megkezdik. Március 1-én a szabadalmi ügyekre vonatkozó, a kereskedelmi miniszteriumnál még végleg el nem intézett ügydarabok a szabadalmi hivatalnak átadandók és ott eredeti beérkezésük sorrendje szerint újból beiktatva lesznek.

Hirek.

Pécs, 1896. február hó 6.

Levél a másvilágról.

Adassék e levél Firkonci Baláznak. Tulajdon kezébe, senkinek se másnak. „Micsoda levél ez?” szörnyűkődöl, látom, Levelemet véve, én Balázs barátom! „Nincsen rajta portó, s megérkezett mégis S valami különös, furcsa szaga érzik. Ollót a kezembe, a mivel felvágom.” S olvasod a kezdést: Kelt a másvilágon.

Más világról írom levelemet Balázs. Ennélfogva benne szokimondást találsz. A mihez a földön nem igen vagy szokva, Hiszen ezt a virtust ki se gyakorolja A környezettedben s magad is leszoktál Arról, hogy valami olyast gyakoroljál, A miért ha teszed, betörök a tejed, Pedig a fejedre szükséged van neked!

— Magáért akár a déli saroktól az éjszakai sarkáig táncolnék...

— Persze a terem déli sarkától az éjszakai sarokig ugy-e? — dővajkodik az armányos Pipilló — tudna is maga annyit táncolni?!

— Ne csufolja ki a legszentebb érzelmeimet drága Pipilló, mert bizony isten itt a szemei előtt halálra táncolom magamat.

— Amibez nem is kellene nagy fáradság hihíhí — azt hiszem, hogy még öt pernyi táncolás után bátran meghuzathatjuk a lélekharangot, hihíhí!...

— No várjon, — mondá epés keserőséggel Don Paraplé — rögtön megmutatom, ki a legény a csárdában?!

Aztán a lábszáraihoz meg a fájós derekához intézett gondolatban egynéhány lelkesítő, kitartásra buzdító szót s a következő percekben olyan veszettül pörgött saját tengelye körül a parketten, hogy hozzá képest egy valószínű tengeri víztölcser csak avas krumplicukor.

— Lefőzött! mondá a bravour-stikli után az armányos Pipilló.

— És viszonzásul most főzzön le maga engem, hörgő homlokát törülgetve Don Paraplé, — hajlandó lenne e feleségem lenni?

Az armányos Pipilló egy kicsit megszeppent. Ezt gondolta hirtelen:

S mert a másvilágon ilyen szokás nincsen S itt az igazmondást megszokta már minden, Neked az igaz szót hát kimondom én is; De csak röviden, hogy elolvassad végig E pár sor írásom, türelmet nem veszve És hozzám a választ nyomban megeresztve: Hogy mióta én itt nyugszom a föld alatt, Mit értenek ott fönn kivételek alatt?!

Holmi ebédekről, holmi vacsorákról Irván, mikor tértek ti el a szabálytól? Akkor, ha a gazda legalább alispán S májas gombóc is van a bő étrend lisztán? Avagy erről írni regula ti néktek? Tudod, én ehhez biz' egy cseppet se értek, Mert mikor nekem a végső marsot fújták, Nem volt akkoron még szübvenció ujság?

Bárhogy áll a dolog, vettem nagy blamáznak S gondoltam, no irok azonnal Baláznak, S megkérdem tőle: mi hát a kivétei, — Mikor találkozván egy ujság hírével, A mi egy zsurról szólt, nagyon elegánsról, Ti azt üzentétek, hogy már a szabálytól Ilyen esetekben el csak ritkán tértek S a zsúr-referádát biz nem közöltétek?!

Ha az nem hozza, ti közöltétek volna?! Pedig érdekes volt, akárki megmondja! Vagy azt tartottátok, hogy ha ott olvasták, A ti lapotokban el úgy se olvasák?! De legalább akkor minek üzentétek, Kellett ez a blamáza, jó Balázs, ti néktek? Megnyugtató választ sürgősen ide vár Barátod: néhai

Ollózó Aladár.

Napirend 1896. február 7-én.

Naptár: péntek, febr 7. — Róm. kath.: Romuald. — Prot.: Rikárd. — Görög-kelet.: (január 26.) Xenodhon. — Zeidó: Schebat. 23. — Nap két 7 óra 22 perckor. — Nyugszik 5 óra 9 perckor. — Hold két éjjel 3 óra 25 perckor. — Nyugszik este 6 óra 52 perckor.

Időjárás: hőmérséklet 4½ Celsius fok hideg; légneműs 759. — Kilátás: a központi meteorológiai intézet jelzése szerint változó felhőzet, keleten csapadék, enyhe, szeles idő várható.

Színház: „Fanchon asszony leánya”, oerette 3 felvonásban.

— No ni, a rozzant talyiga hogy nyi korog!

Ezt meg felelte:

— Jöjjen el holnap hozzánk ebédre. A mamával majd meghívatom. Az ebéd majd megadja a választ.

Tíz perc múlva a báli lovagok, a frakkos Kúnók irigykedve suttoztak:

— Don Paraplé holnap Pipillóékhoz megy ebédre. Ebadta vén fajankója, milyen szerencséje van!

Don Paraplé másnap elment ebédre az armányos Pipillóékhoz. Az uton morfondirozott:

— Ó a vigfánk! Ó a mosolygó fánk. Még ma veszek egy egiptomi álmoskönyvet és diszkötésbe köttetem és neki adom a vigfánknak, az én egyetlen vigfánkomnak szerelmünk zálogául.

Pipilló már várta. Csak kettőre választitve.

— Papa vadászni ment. Anyusnak meg migrénje van — mondá Pipilló.

— Hála istennek, — felelé Don Paraplé — csakhogy kettesben lehetünk. Bár örökké vadászna a papa...

— És bár örökké migrénje lenne a mamának, ugy-e? Maga gonosz csont, hihíhí! — mosolygott az armányos Pipilló, — de itt hozzák az ebédet. Szilvuplé moszjó!...

— **(A pécsi pincér-egylet)** tegnapi tartott közgyűlésén következőleg alakult meg a tisztikar. Elnök: Baumler I. G., al-elnök Dollinger András, felügyelő Egyed Ernő, felügyelő helyettes Hunyady Lajos, pénztárnok Baumler I. G., jegyző Gugtgesel Lajos. Választmányi rendes tagok: Baumgartner János, Zirstein Gyula, Kobald János, Leitner Ferenc, Scheiber Lajos, Novák József, Wirth Heinrich, Gregorits Gyula. Póttagok: Keresztény Ferenc, Schwarz Péter, Nagy Gyula, Deutsch Károly.

— **(Táncostély Szigetvárott.)** A „szigetvári olvasó-egylet” saját helyiségeiben folyó hó 17-én táncostélyt rendez. Szünóra után: tréfás fűzér-tánc. Beléptidij személyenkint: tagoknak 50 kr.; nem tagoknak 1 frt. Kezdeté este 8 órakor.

— **(Tűzoltó-bál Szászvárott.)** A szászvári önkéntes tűzoltó-egyesület — mint levelezőnk írja — f. hó 2-án tartotta meg farsangi mulatságát, mely ugy erkölcsi, mint anyagi tekintetben igen sikerült, mivel kerék ötven forint tiszta jövedelem jutott az egylet pénztára javára. A mulatság különösen éjfél után volt igen érdekes és fesztelen, midőn Szoboszlai József tűzoltó főparancsnok egy négyest rendezett, melyben a táncosok és táncosnők különféle jelmezekben vettek részt. Ott volt a bálon Szászváregész intelligenciája s a vidék is szépen volt képviselve. Megjelent a bonyhádi önkénytes tűzoltó egylet és a nagymányoki és váraljai köszénbányák tisztikara is. A mulatságban részt vett hölgyek névsora a következő; asszonyok: Radik bányagondnokné (Váralja), Freytag Gyuláné, Haksch Gyuláné (Baár), Céh Istvánné, Baltha Lászlóné, Gschwandtner Albertné, Szoboszlai Józsefné, Brogli Béláné (Máza), Hebenstreit Józsefné (Császa) és Méhes Antalné (Császa); leányok: Zipera nővérek, Schöffel Berta, Varga nővérek, Kovács Vilma és Kovács Annuska stb. A minden tekintetben igen sikerült mulatság csak a reggeli órákban ért véget.

— **(A pécsi Dalárda női énekiskolája.)** Igen érdekes határozatot hozott tegnapi ülésében a pécsi Dalárda választmánya. Ugyanis elhatározta, hogy a Hoffer Károly által évekként elzárva kezdeményezett női énekiskolát továbbra is fenntartja és in-

A menü pedig ez vala: először is tojásos borleves,

aztán: csirke becsinált,

aztán: tejes dara csokoláddal,

aztán: gyöngye fűzelék sült tojással,

aztán: piskóta torta,

aztán: alma borban és italul két deci ürmös bor.

Az ármányos Pipilló gyöngéden kínál-gatta Don Paraplét:

— Tessék! Isz' gefélig! Ugy-e ördögöm van, hogy kitaláltam a gusztusát? Jha, tudom én kinek mi jó?

Mikor pedig a traktának vége lett, Pipilló becsöngette Lidit, a kackiásat és intett neki; mire Lidi rátette az asztalhoz készített puha karos-székre a léggárnát. Behozta a gyöngyös komótsipkát és egy pikolós csészében Don Paraplé elé téve a — h á r s f a t e á t, szépen kicepperlizett a szobából.

Az ármányos Pipilló pedig fölkel az asztal mellől s egy székre föltéve ballábát, megigazítá pirinkó cipellőjének meglasztalt selyem kötelékét, aztán suttogva mondá:

— És most pihenjen csendesen. Magának jót tesz a — n y u g a l o m. Pá, pá, hi hi hi, pá, pá! . . .

No ugy-e, hogy nagy huncutok a lányok?

gyenesség teszi. Az iskola, melyet Hoffer Károly és Eckhardt Antal karmesterek vezetnek, e szerint teljesen díjtalan lesz s március elsején kezdődik benne az énekoktatás; a miért is a dalárda választmánya ez uton is felhívja mindama hölgyeket, kiknek kiképzésre alkalmas hangjuk van s kedvet éreznek arra, hogy azt iskoláztassák és magukat az éneklésben elméletileg is kiképezzék, hogy vasárnaponként délelőtt 11—12 óra között jelentkezzenek a belvárosi népiskola első emeletén levő irodahelyiségben az énekiskolába felvétel végett.

— **(Meglopota a lakásadónőjét.)** Veres Jánosné Tóth Julianna ráctóthosi lakos régebb idő óta napszámmal keresi a kenyerét s mikor egyik faluban kifogy a szolgálatból, elmegy a másikba, s ott keres magának újra valami foglalkozást. Így tett legutóbb Német-Bolyban is. Napszámba járt hol ide, hol oda, éjjel pedig szállást Snika Ágnesnél kapott, a ki egyetlen kamrácskáját is megosztotta vele. Az asszony azonban hálátlan módon köszönte ezt meg a kásadójának, mert csak addig maradt nála, míg kitudta, hogy hol tartja pár forint megtakarított pénzét, egy pár arany függőjét és gyűrűjét s aztán egy éjszaka, mikor Snika Ágnes az igazak álmát aludta, szép csendesen felnyitotta a ládát s kivett belőle mindent, a mi kivehető volt, összepakkolta a saját cókmókjával együtt és odább állt. A meglopott nő csak reggelre kelve vette észre, hogy mikép hálálta meg az asszony neki a szivességéből adott éjjeli szállást és jelentette is a lopást rögtön a község házában, de már későn. A tolvaj asszony messze járt s nem érthették utol. Most a csendőrség keresi a tolvaj lakót.

— **(Vásár a budai vásártéren.)** A legközelebb tartandó országos vásár, mely jövő március hó 29-én (virágvasárnap) kezdődik, nem a szigeti külvárosi vásártéren, hanem a budaivárosi vásártéren tartatik meg, mint azt ma a rendőrfőkapitányság egy hirdetményével köztudomásra hozza.

— **(Szülői gondatlanság.)** Glück Márton pincemunkás másfél éves kis fia még a múlt héten leesett egy alkalommal egy székről, még pedig oly szerencsétlenül, hogy a fejét bezúzta a kályha sarkában. Anyja bekötözte a sebet, de orvost nem hívtak a gyermek megvizsgálására, pedig az mind jobban beteges lett s tegnap este meg is halt. Halála ugyan semmi gyanus körülményt nem tüntet fel, de mert gondatlanság esete forog fenn, a halottkém bejelentette a gyermek elhalálását a rendőrségnek, miért is ma délelőtt a rendőrségi kiküldöttek jelenlétében a hatósági orvos megvizsgálta a gyermek hulláját, s azon gyanus tünetet nem talált ugyan, de azt konstataálta, hogy az esés következtében szenvedett seb elmergesedése okozta a kis gyermek halálát.

— **(Nappali csendháborító.)** Éjjeli csendháborítókkal minden istenadta éjszaka folyamán van dolga mostanában a rendőrségnek, mert a farsang szezonja még a legjámborabb földi halandót is elcsábítja egy kis görbe éjszakára, a mikor aztán a kellő határ nélkül beszédett italok rendszerint egy-egy elveszett Demosztheneszt ébresztenek életre a jámbor földi halandóban s olyan sajos szónoklatokat rendez, hogy csak a rendőrség tudja elvenni a kedvét az utcák

éjjeli csendjének megsavaráásától. Nappali csendháborítók már ritkábbak, mert rendszerint minden lump édes álmodással a nap szakában, s csak akkor kel fel, ha a nap lenyugszik. Ilyen ritka, tüneményszámba menő ember Kassab János téglamunkás is, ki ma délben a nyíl-utcában ugyancsak háborította a csendet. Résegg állapotban olyan vastag hangon intonálta a legújabb nótákat, hogy a színházi kar bármelyik basszus énekesé megirigyelhette volna tőle. Ez tartott mindaddig, míg az utcában egy pár lakó közre nem fogta, hogy bekiséri a rendőrséghez a nappali csendháborítót. Kassab János ment is velük, de nem valószínű, hogy eljutottak odáig, mert a nappali csendháborítóknak igen ingadozó vala járása s inkább lefeküdt valamelyik utcasarkon, sem hogy begyalogoljon a dutyiba.

— **(Községi tisztújítás Szászvárott.)** Kiss Aladár járási főszolgabíró elnöklété alatt folyó hó 4-én volt Szászvárott a községi tisztújítás, mely alkalommal — mint levelezőnk írja — megválasztattak: bíróvá Deák György közfelkiáltással, helyettes bíróvá Kovács Imre, községammá ifj. Böröcz József, pénztárossá Toth István és Toth József, képviselőkké Szoboszlai József, Gyenis János és Pap Márton, eskütékké Czéh István, Pál János, Böröcz Márton, Resz Péter, Szabó István és Bajer János. A megválasztott tisztviselők a hivatalos esküt azonnal letették a főszolgabíró és a választó polgárok jelenlétében.

— **(Késelő inasgyerekek.)** Ma délelőtt tíz órakor egész inasháború volt a belvárosi iskola előtt, honnan csapatonként vonultak ki az inasiskolából az iparostanon-cok. Valami ürügy miatt kettő közöttük összekülönbözött s az egész csapat két ellenséges táborra oszolván, nossza olyan verekedést kezdtek, melyben a bicska is szerepet játszott és vér is folyt. A két főhős közül az egyik ugyanis, mikor már ökölrel nem győzte, bicskát rántott elő s azzal ellenfelét oly alaposan szurta nyakon, hogy a gyermeket mindjárt elborította a vér. A verekedés színhelyére épen e pillanatban érkezett egy rendőr, a ki az egész inascapatot bekisérte a rendőrségre, hol maga Vassary Gyula főkapitány hallgatta ki a deinkveneket, dr. Ludvigh orvos pedig bekötözte a megszurtt inasgyerek sebet. A késelői históriának természetesen folytatása lesz a bíróságnál, a hol mindenesetre kívánatos, hogy a legszigorubb büntetés érje a késelő suhancokat, mert manapság már valóságos járványnya nővi ki magát az inas „társadalom” körében a rakoncátlanok, a mi nem egyszer nyilvánul ilyen sajnálatos esetekben.

— **(Utcán összeesett asszony.)** Tegnap este 6—7 óra között nagy népcsődületet okozott a Mária-utcában egy asszonynak hirtelen összeesése. Az öreg anyóka lassan ballagott végig az utcán, mikor egyszerre szédülten tántorodott meg, kezeivel a levegőbe akart kapaszkodni s aztán egyszerre csak összeesett s mozdulatlanul maradt a földön. Az arrajárók közül valaki nyomban értesítette a rendőrséget, honnan azonnal kicsiettek egy hordágygyal, melyre feltették az alélt asszonyt, a kinek már régebb idő óta

tartó szivbaja van. Ez jött rá most is s ezért esett össze az utcán s aléltágából csak nagyokára tért magához, a mikor is megnevezte a lakását s haza lett szállítva, a jammertháli hegydűlőn levő lakására. Természetesen, a kik az utcán egyszerre összeesni látták, hirtelen halálra gondoltak; azonban szerencsére nem lépett fel az asszony szivbaja oly erővel, hogy halálát okozta volna, csak rendes lefolyásu volt a roham, mely épen az utcán jött rá, honnan hogy hazaszállították, hozzá tartozói vették ápolásuk alá a szegény, beteg asszonyt.

— **(Herczenberger sáró estélye)** tegnap tartatott meg a Vigadó termeiben, mely ugy jó kedvben, mint látogatottság tekintetében mi kívánni valót sem hagyott fenn. A négyeseket negyven pár táncolta. Farkas Sándor zenéje mellett a társaság a legjobb kedvben a hajnali órákig együtt maradt. Tudósítónk a következő névsorral számolt be: Alt Ilonka, Rihmer Margit (Rác-Boly), Razgha Ilonka, Szánthó Etelka, Kindl Giza, Némethi Mariska, Kaltnecker Mariska, Bedő Panna, Soostó Margit, Vész Frici, Hirschfeld Helén, Mitczki Ella, Schverer Lenke, Girtl Gizella, Marsal Nuczi, Juhász Hedvigke, Schuler Márta, Varga N. (Rác város), Chrisctoph Vanda, Szieberth Meda, Szommer Mariska, Kocsák Margit, Károly Etelka, Ujváry Jolán, Bencze Böske, Máthé Olga, Lechner Viczi, Rona Béláné, ifj. Herczenbergerné.

— **(Uj anyakönyvvezető-helyettesek.)** A belügyminiszter Tolnavármegyében a bölcskei anyakönyvi kerületbe K e s e r ü Kálmán, községi másodjegyzőt, a dunaföldvárba pedig P r e h o f f e r István községi harmadjegyzőt anyakönyvvezető-helyettesekül kinevezte.

— **(Eljegyzés.)** L e n c Mariskát Német-Bolyból eljegyezte S c h l i p p e r t Fülöp Pécsen.

— **(Elgázolt asszony.)** K i s s István szászvári lakos — mint levelezőnk írja — folyó hó 4 én este 7 óra tájban sebes vágatva hajtotta végig kocsiját az egyik utcán, a mely alkalommal aztán egy sarokfordulónál a kocsija elé került G y e n i s Ilona, szászvárosi lakosnő. Az asszony karján vitte hároméves kis leánykáját s a mint látta a veszélyt, ijedtében a gyermeket messze eldobta magától. A kis leánynak így nem lett semmi baja, de az anyját elgázolták a lovak és a kocsi kerekei keresztülmentek a testén s hátgerincét összezúzták. A szegény asszonyt félhalva vitték haza lakására, hol orvosi ápolás alá vették. A vigyázatlan ember ellen pedig megindítják a bűnvádi eljárást.

— **(A bukott leány.)** Megkeresés jött a budapesti rendőrségtől a pécsi rendőrséghez a mai nap folyamán, hogy körözze M e r c e l Julia, bukott leányzót s esetleges feltalálása esetén toloncolja vissza a fővárosba, honnan megszökött a gazdaasszonyától, holmi kiegyenlített ruhakontók hátrahagyása és tulajdonát épen nem képező értéktárgyak, gyűrűk és fülbevalók magáhozvétele után. Szomorú ennek a bukott leánynak az élete története. Fiatal, alig huszesztendő még s már is keresztül ment sok hányattatáson, míg innen felkerült a nagy Babilonba, Bu-

dapestre s onnan pedig észökött ime most, mint tolvaj. Szép és szemrevaló volt s már tizenhatéves korában rabja lett a könnyelmű életnek, elhagyva szegény szüleit, a kik azóta el is haltak s lányuk ma azt sem tudja, merre nyugosznak hamvaik. Árva volt már akkor is, míg ők éltek, mert megtagadta őket és szegénységüket s munka nélkül, könnyelműen élt; de még árvaabb most, mikor a könnyelmű élettől büntetendő cselekmény elkövetésével akart szabadulni s a hőrtőn szegénye már vár rá, ha kézrekerítik a rend és igazság szolgáltatás emberei.

— **(Egy szivar utazása.)** Ki ne ismerné a szivar gyáripár remekműveit, a dohány-árudák fejedelmét, azokat a csodálatos, hatalmas termetű szivarkirályokat, a melyeknek exotikus színű, deli természetű szíles aranyöv szorítja össze, magán viselve ragyogó betűkkel a csudaszivarnak nyelvbi csakló, előkelő külföldi hangzásu nevét? A szivar bájjait irigy stanniol-papirból való köntös takarja el, a világ kíváncsi szeme elől, úgy hogy az egész szivar tulajdonképpen olyan, mint egy nagy, súlyos ezüstrúd. Ismerik nagyon sokan e drága dohánytermékeket, a szivar gourmand keblét öröm tölti el ha hozzájut egyhez, és vár a rágyújtáshoz méltó alkalmat, elhelyezi tárcájában a hétköznapi trabukkók, regalitászok és közeli rokonaik köze. Sűrűn látni ilyen szivarokat itt is, ott is boldog tulajdonosoknál, de hogy valaki ilyen szivart tényleg elfüstpöl — azt nagyon ritkán látni. Hát mi történik ezekkel a szivarokkal? — Ezt a szivar értekezletet P. hivatalnok mondta el egy vidám társaságsorban. Elmondta, hogy 1895. uj-évében mikor főnöke szokás szerint vacsorára meghívta, kapott egy olyan ezüstbe burkolt szivart. Hazavitte, hogy elszívja. Óvatosan leszedte a stanniol papirost, letépte a cingulust, de amikor rá akart gyújtani, megsajnálta a drága szivart. Gondolta magában, hogy elteszi jobb alkalomra; ezért a cingulust egy kis darabka ostyával összeragasztotta megint, ráhuzta a szivarra a stanniol papirost, oly ügyesen, hogy nem lehetett észrevenni, hogy valaki már kibontotta egyszer a szivart. A jobb alkalom azonban nem érkezett el, hanem igenis a fővárosba érkezett a nagybátyja és ő egy gyenge pillanatában nagybátyjának ajándékozta a dicső szivart.

— Lám, így fejezte be előadását, ezért látunk ritkán ilyen szivarokat füstpölni. Az ember csodálja, csodálja, de nem szívja el, hanem tovább ajándékozta. Ki tudja, kiknek a tárcájában pihen ma már az én szivarom! . . .

— No én okosabban teszem, szolt egy másik vendég és tárcájából elővett egy ezüst szivarrudat. Lássa én ezt most, 1896. Szilveszter estején kaptam a főnökömtől, de most rá is gyujtok!

Leszedte a stanniol papirost, levette a cingulust, és rágyújtott a hatalmas szivarra.

— Boldog ember! sóhajtott P. Milyen szivar ez?

Fölvette a cingulust, hogy megnézzé a fölírást. Egy zerre csak elsápadt, fölugrott, magasra emelte a cingulust és felkiáltott:

— Uraim! A tavalyi szivarom! Itt az ostyával összeragasztott cingulus!

— **(Halálos elgázolás.)** Tegnap lapunkban adtunk hirt egy elgázolásról, mely azonban a véletlen szerencse folytán az ijedségen kívül egyéb bajt nem okozott. S ma ismét gondatlanságból eredő elgázolásról kell írunk, a mely azonban meglehet, halállal fog végződni a szerencsétlen áldozatra nézve. Délután 1—2 óra között N a g y János, Tettye-utca 51. szám alatti lakos, fu-

varos, a Scitovazky tér sarkán vágatva fordult be kocsijával s az arra haladó M a r k ó Rozáliát, Markó István, rét-utca 5. szám alatti lakos kis leányát elgázoltatta lovaival s az elütött kis leányon a megrakott terhes szekér kerekei is keresztül mentek, úgy, hogy az mozdulatlanul, szétzúzott tagokkal, véresen maradt a kocsi ut közepén. A vigyázatlan kocsis lovai közé vágva, el akart menekülni, de egy rendőr letartóztatta és bevitte a rendőrségre, az alélt kis lányért pedig hordágygyal mentek ki s beszállították a városi közkórházba, hol az orvosok megvizsgálták és sérüléseit azonnal bekötötték s ápolás alá vették. Ha ugyan a leggondosabb ápolás is megbirja tartani a sebes hajtás e legujabb áldozatát az életnek; mert kezét és lábát is kitorpte s oldalbordáit bezúzták a testén keresztül ment kocsikerekek.

— **(Katonai sorshuzás.)** Pécs város katonai ügyi osztálya ma tette közzé az idei első korosztályba eső hadkötelesek ujoncozási sorshuzásának határnapját megállapító hirdetményét. E szerint a pécsi illetőségű, 1875. évben született tehát az első korosztályba tartozó hadkötelesek számára a sorshuzás f. hó 16 án (vasárnap) délelőtt 10 órakor kezdődik a városháza I. emeletén 20 sz. alatt levő katonai ügyi jegyzői hivatalban, melyre a hadkötelesek akár személyesen megjelenhetnek, akár megbízottjukat küldhetik el, hogy az huzza ki helyettük a sorozásra szóló előállítási számot; a kik pedig meg nem jelennek, sem megbízottat nem küldenek, azoknak a hadkötelesek ujoncozási lajstromát összeállító jegyzői hivatal fog behívási számot adni.

— **(A telekkönyvi betétszerkesztés vége)** Pécs város telekkönyvi betétszerkesztési munkálatának helyszíni tárgyalása a végéhez hűzeledik, azért mindazok kik a telekkönyvi állapotban a betétszerkesztő bizottság által változtatást akarnak eszközölni, a f. hó 11 ike után a bizottság előtt (Széchenyi tér 12. sz. a.) minden meghívás nélkül jelentkezzenek. Különösen jelentkezzenek azok, kik még a bizottság előtt eddig bármi okból nem voltak és azon vidéki birtokosok, kiknek Pécs város határában birtokaik vannak, mert a megjelenés elmulasztása esetén ingatlanuk hivatalból fognak megállapítottatni s ez esetben, ha az illetőnek kára származnék, mulasztásának következményeit magának tulajdoníthatja.

— **(A káptalani helynök körlevele)** Z s i n k ó István dr. kisprépost, olvasókanonok ma egyházmegyei körlevélben tudatta az egyházmegyei papsággal, hogy a hercegprimás Troll Ferenc, vál. püspök, nagyprépostot nevezte ki káptalani helynöké. Troll Ferenc szintén körlevélben adta tudtára az egyházmegyei papságnak, hogy mint kinevezett káptalani helynök az egyházmegyei ügyek vezetését átvette.

— **(A hűtlen szerető orra.)** D o h á n y i György, nagyharsányi fiatal legényember — mint levelezőnk írja — már meglehetősen hosszú idő óta szerelmi viszonyt folytatott özv. Kovács Boldizsárné, V á n y i Lidivel. A legény mostanában azonban kezdett ráunni az özvegy asszonyra, a ki ugyan

szemrevaló menyecske volt még, de hát még se birt már olyan bájjakkal, a mik örökre lebilincselhették volna hozzá a fiatal embert. Aztán meg más bibi is volt a dologban; az, hogy Dohányi Gyurkát a szülei meg akarták házasítani s a melyik gazdag és csinos lányt kikeresették számára a faluban, az tagadhatatlanul tetszett neki is. Minden áron azon volt tehát, hogy megszabaduljon valahogy régi szeretőjétől és a házasság láncait magára véve csinos, fiatal és gazdag feleséget vihessen a házhoz. Hütlenségét azonban éber szemekkel kísérte a menyecske s mikor már minden reményt fel kellett adnia, hogy a legény szerelme állhatatos marad irányában, rettenetes bosszúra határozta el magát. Még egy, utolsó találkára invitálta meg a hűtlen legényt s mikor bucsucsókot kért tőle, egy hirtelen mozdulattal a legény ajka helyett az — orrának irányította tüzes ajkait és meg harapta azt. Le akarta ugyan harapni, de a legény idejekorán kiszabadította magát a karjai közül s így az elhagyott asszony orr-leharapásai merénylete meghiusult s nem bírta eleszítani hűtlen szeretőjét, a kit már ki is függesztettek az anyakönyvi hivatal hirdetési táblájára a jegyesével együtt s farsangvasárnapján meglesz az esküvője is.

— **(Katonai felülvizsgálat.)** A vármegyeházán f. hó 10-én (kedden) lesz az ez évben második katonai felülvizsgálat, melyre a Baranya, Tolna, Somogy és Zala-vármegyében illetékes, felülvizsgálatra utasított hadkötelesek hivatnak be és lesznek

felülvizsgálva a katonai és polgári tagokból álló katonai felülvizsgáló bizottság által.

— **(Megyei közigazgatás.)** A vár megyei közigazgatási bizottság f. hó 11-én (kedden) délelőtt 10 órakor a vármegyeházán ülést tart.

— **(A pécsi járás teljesen ismeretlen hadkötelesei.)** Egész hosszú névsor, összesen 73 nevet magában foglaló lista az, melyben a pécsi szolgabírói járás területén illetékes, teljesen ismeretlen tartózkodásu hadköteleseket a rendőrség figyelmébe ajánlja s azok tartózkodási helyét kipuhatolni kéri. A hetvenhárom gyásmagyar, születésére nézve megoszlik a járásnak csaknem valamennyi községe között s egyaránt bűszkék lehetnek rájuk — ha ugyan azok lesznek — Hosszuhetény, Garé, Kővágó-Szöllős, Vasas, Kassa és Kis-Kozár, mint Üszögh, Pellérd, Görcsöny, Szabolcs, Peterd, Árpád, Pellérd, Ujbánya, Bogád, Nagykozár és Töttös, a mely községek közül egyet-egyét több fiatal legény születéshelyének vall a hetvenhárom ismeretlen hadköteles közül, a kik azonban hogy hová származtak szülőfalujokból, az titok, s most, mikor sorozás alá kell jutniok, hogy hadkötelezettségüknek eleget tegyenek, ezért körözi őket a szolgabíró.

— **(A ráctöttösiek kegyelete.)** A ráctöttösi katolikus hitközség tegnapelőtt gyásmisét tartott az elhunyt megyés püspök lelkiüdvéért. A ráctöttösi katolikus hívek mindenkor kegyelettel emlékeznek meg

Dulánszky Nándor dr. néhai megyés püspökről, mert tudvalevőleg a püspök volt az, ki a hitközséget külön plébániává tette. A gyásmisén, melyet P r o k s c h Ferenc plébános tartott, kegyeletét lerovandó, ott volt a hitközség képviselőtestülete, az iskolás tanítói kara és növendékei, a körerdészeti kar és a katolikus kör tagjai, valamint nagyszámu hívő közönség.

T a n u g y.

(A diákok és a millenniumi torna-versenyek.) A vidéki főgimnáziumok ifjúsága készülteket tesz itt is, ott is, hogy a millenniumi ifjúsági tornaversenyen minél tekintélyesebb számban vegyenek részt és minél biztosabbá tegyék a nagy verseny győzelmi palmaágát maguk részére. Tervezik több helyen, hogy csak a gimnázium felsőbb négy osztályából legalább negyven növendék díszes egyenruhában fogja a tornászok csoportját képezni, mely a millenniumon hivatalos lenne a különböző vidékek ifjúságának testben-lelekleben való edzettségét bebizonyítani. Igen ám, de két dolog igen nehéz akadályt gördít e nemes ambíció elé, a miket ha nem sikerül lerontani a millenniumi tornaverseny imponáns voltában igen sok hiányt fogunk tapasztalni s bizony nem látjuk ott képviselve az összes vidéki ifjúságot a középiskoláknak. Egyis akadály az, hogy igen díszes, magyaros egyenruhát kellene erre a nagy ünnepi versenyre szereznök a diákoknak, s ennek költségeit a szegényebb sorsu szülők nem bírják fedezni. A másik akadály még nagyobb; az, hogy a legújabb hírek szerint a

— Semmi, semmi! De szeretnék veled és Mártával elutazni. Ez csak afféle szeszély! A nő soha sem szokta igazolni, magyarázgatni szeszélyeit . . . Ő kifejezést ad annak s ha a férj szereti, igyekszik eleget tenni . . . főleg, ha mi sem akadályozza abban.

— Hát ha mégis? . . .

A gróf megfogta a grófné kezét és negédes, bánatos hangon folytatá:

— Hallgass meg, Cecilia. Talán esztelenség női szeszélyekkel szemben érvekkel állani elő; de te nem mindennapi nő vagy s megértesz engem. Te utazni akarsz, világot látni; tudod-e, mi vár ott reánk? Égő, kielégíthetetlen kíváncsiság, mely mellett a legközelebbi szavak, még azok is, melyek barátainktól erednek, örökké sebzik a szívünket. Én híres ember vagyok; de tájdalom, szörnyű hirhedtségre tettem szert. Multam emléke nem homályosult el; meg megjelenék az nálunk ezernyi fájdalmas túsúrassal. Ha ezek csak engem érintenének, az mit sem tenné: megfelelnek azoknak; annyi lenne az egész. A nők veszedelmének a kit elneveztek, tudja az magát védelmezni, ha bántják. Ő nem pirul a miatt, a mit cselekedett, főleg ha látja, hogy vannak aljas emberek, a kik minden nemtelenségre képesek elvetemedni, csak hogy ledér nőket tartassanak ki; vagy még aljasabb férjek, a kik a körülményekkel megalkudva, szemet hunynak és saját gyátlázatukkal hizlalják magukat. Ugy van; én tudni fogok magam iránt becsültetést vivni ki és nem riadok vissza senkitől. De te, kedves nőm, és Mártha . . . Ó, én csupán ti értetek nem akarok többé küzdeni, mert minden küzdelmet kihívás, rágalmozás előz meg s én nem nézhetném el, ha egy nőnek, egy ártatlan gyermeknek

— Mindjárt gondoltam. Gyula ur, — viszonzá a fiatal özvegy gunyos mesolylyal; — én foglaltam le a levelet, nehogy eltévedjen.

Aztán távozott, megint visszatért s komoly hangon mondá:

— Legyen okos, Gyula ur! Én önnek jó barátnője vagyok és sajnálkozva tapasztalom, hogy ön tönkretéti magát . . . a jegyzője által.

— Ó, ő nagyon becsületes ember, — válaszolá Gyula szórakozottan. — Ne tartson ön semmitől.

Gyula gondolatokba merült s kissé nyugtalannak látszott. A levél Evilától érkezett, a kit ő csak az imént hagyott el. Rögön írta volna ezt, Gyulának eltávozása után?

Fölment a szobájába, nehogy észrevegyék zavarát s lázas gyorsasággal rögte föl a levél pecsétjét.

A szende lény sánthatat fejezte ki a miatt, hogy nem viselheti tovább az oly láncot, mely nem színaranyból való. Tudtára adta, hogy nem fogadja őt többé el, mivelhogy sorsára nézve másképp intézkedett már.

E közben Cecilia a gróffal találkozott, ki Gyulával Párizsból tért vissza.

Sokkal inkább remegvén, mint bármikor a Savarézé kísérleteitől és fenyegetéseitől, a férje viszontlátásának örömebe aggály is vegyült.

— Károly, — mondá, karjai közé vetve magát, — bár most érkezétek vissza Párizsból, térjünk vissza oda együtt! Vigy magaddal engem, Károly, messze, messze innen!

millenniumi ünnepségeket rendező országos bizottság a középiskolák tornászainak felvételét és versenyét július hónapra, tehát a vakáció kezdetére tette. Annyit jelent ez, hogy a verseny meg sem lesz, vagy nagyon szegényesen fog kiütni. Azért, mert az ifjuság nagy része a vakációban berendelhető sem lesz, s mert a júliusi melegben a torna-versenyeknek nincs jó idejük és mert a verseny napjait megelőzőleg nem lesz együtt az ifjuság s így a kellő előgyakorlatban sem részesülhet. Célszerű volna, ha az érdekelte középiskolák s köztük a pécsi főgimnázium és főreáliskola igazgatói e részben megkérnék a kultuszminisztert, hogy a millenniumi ünnep rendező bizottsága egyrészt a költségek fedezésére is tenne valami opportunus javaslatot, másrészt a rosszul megválasztott terminust alkalmasabbal cserélné fel s ne kockáztatná ilykép a magyar diákság ezredévi ünnepének sikerét.

Művészet, irodalom.

○ Az új cég. Az a széthamosság, a mely III. Napoleonnak politikailag és társadalmilag erkölcselen uralma alatt Páris összes köreit megmetyelyezte, ugyanabban a mértékben grassál most nálunk s azért Sardounak régi darabja „Az új cég“, a mely a Napoleon szellemében modernizált Páris léhaságát ostromozza, régisége dacára az alkalomszerűség, a legfrappansabb aktualitás ingerével hatott a szép számmal megjelent közönségre. De pompás előadásban is láttuk ezt a hatásos jelenetekben bővelkedő érde-

kes darabot, büszke lehet rá Somogyi társulata! A legnagyobb elismerés illeti meg Balogh Etelt, a ki Klára nehéz és fárasztó szerepét valóságos művészi bravourral adta. Már az egyszerű polgári környezetéből szabadulni vágyó nő az első felvonásban, majd a másodikban a nagyvilági fényt és ünnepeletet hajhászó parvenü is kitűnő személyesítőre talált benne, de művészete tetőpontjára hágott a 4-ik és 5-ik felvonásban, a hol igazán megrázó realizmussal tárta előnk a hitvesi érzelmeiben sértett nő haragját, majd a gyilkosságnak ellene fordulható gyanuja fölötti rémületet s annak a rémes ígézetnek eltűntével kitörő öröm elragadtatását. Kitűnő alakítást nyújtott Peterdi is a szolid, becsületes régi kereskedő szerepében, valamint Follinus a nagyvilági élvezetekben ifjan elvénhedt élődi Pontarme szerepében. De a többi szereplők is derekasan kitettek magukért, hisz társulatunk legjavát láttuk magunk előtt mozogni a színpadon még az epizód-szerepekben is, úgy hogy az összjáték hatását semmi sem zavarta meg, hacsak a karzatnak olykor éppen nem alkalmas pillanatokban nyilvánuló derűtlenségét nem tekintjük ily zavaró hatásúnak, no de ezt nem irhatjuk a szereplők rovására.

Törvényszék.

§ Megvert békebarát. Ha az internacionális béke barátjai is úgy járnának, mint járt Felső Varga József, hosszú

hetényi lakos, bizony elmenne a kedvük a béke mellett kardoskodni. Mert szegény Felső Varga József úgy járt, hogy mikor tavaly augusztus hó 17-én a hirdi kocsmából Molnár Jánossal, ennek sógorával Siffler Józseffel és Fink Ferencsel egyetemben Hosszúhetény felé tartott s a verekedni akaró két sógort, Molnárt és Siffliert békítette, hát ő maga kapott ki, még pedig olyan alaposan, hogy husz napig nyomta az ágyát. Mert Molnár János nagyon megdühösödött a miatt, hogy mért ártotta magát az ő dolgukba Felső Varga János és ezért el is maradt a társaságtól; de mikor észrevette, hogy Siffler József már meg Fink Ferencsel kapott hajba valami felett, odarohant hozzájuk s Felső Varga Józsefet megtámadta, földre teperte s alaposan helybenhagyta. Tegnap az egész társaság ott állt a pécsi kir. törvényszék büntető osztálya előtt; Molnár János súlyos testi sértés büntetésével, Siffler József könnyű testi sértés vétségével vádolva, panaszosokként pedig Felső Varga József és Fink Ferenc. A végtárgyalás során beigazoltatott Molnár János bűne, hogy ő Felső Varga Jánost elverte s ezért súlyos testi sértés vétségében bűnösnek mondta ki s hat heti fogházra s 10 frt pénzbüntetésre ítélte a kir. törvényszék. Siffler Józsefet azonban a Fink Ferenc ellen elkövetett könnyű testi sértés vétsége alól fementette. Az ítélet jogerős lett.

§ Sikasztó szerető. Hufnágel Menyhért kaposvári szabólegény ismeretséget kötött Horváth Anna cselédleánnyal Kaposvárott. Ez az ismeretség aztán szerelmi viszonyná nőtte ki magát közöttük s mikor Horváth Anna Pécsre jött szolgálni a múlt év nyarán, vele jött Hufnágel is. Pécsen a legény bátyjánál, Hufnágel Jánosnak pajtás utca 3. szám alatti lakásában talált fészekre

XII.

Fontenèves grótot meglepte nejének eme sürgető kérelme és némi nyugtalanság szállta meg.

— Magammal vigyelek! — szólt. — De mi történt? Mi lelt téged?

— Semmi, semmi! — válaszolt a grófné, a mint Károlynak az arcát elkomorodni látta, s elgondolta, hogy vallomása vagy a grófnak, vagy Savaréze nek lenne halálos.

— Cecilia, — folytatá Károly, teljes gyöngédséggel tekintve nejére, — homlokod ég s kezéd oly hideg . . .

— És te még csudálkozol ezen! Hát kell e mondanom, hogy a te távolléted okozta ezt? — viszonzá a grófné, mosolyt erőltetve.

Mártha belépett és megszakítá a beszélgetést. A leánya megtudta, hogy atyja hazaérkezett és sietett ülélésére.

A gróf megcirógatta Mártát, néhány könyvvel és albummal ajándékozta meg, melyeket Párizsból hozott magával; aztán nejének halványán aggódva, karon fogta őt s kivezette a szalonba, hogy folytathassák a megszakított beszélgetést.

Igen, én kértelek, hogy vigy magaddal innen — mondá a grófné, midőn egyedül voltak; — szeretnék innen távozni, Párizsba menni . . . vagy még inkább utasni. Ez szeszély tőlem, de te sokkal jobban szeretsz engem, Károly, semhogy türelmetlen lennél irántam, még akkor is, ha szeszélyről van szó.

— Cecilia, — viszonzá Károly komolyan — nem titkolsz-e te előttem valamit?

És anélkül, hogy a nő feleletét bevárná, folytatá:

— És Savaréze ur? Elfogadta-e őt a báróné végleg vőlegényeül? . . . Beszélgettetek-e a bárónéval e felől? Volt-e itt Savaréze?

— Távolléted alatt? . . . Nem fogadtam volna őt el.

Pillanatnyi csönd állott be.

— Szeszély! — motyogta a gróf. — Hiszen te soha sem voltál szeszélyes, édes Ceciliám.

— Nos, most kezdek szeszélyeskedni — válaszolt a grófné, lázas vidámsággal.

Azonban e vidámság ép oly kevésbé sugárzott ki arcából, mint szívéből, úgy hogy a gróf aggódni kezdett, vajjon nem beteg-e neje?

— Most először történik, hogy e magányunk reád nézve gyötrelmessé vált, — folytatá a gróf. — Pedig hát folyvást arra törekedtem, hogy mennél kellemesebben folyjanak napjaid és épp ezért váltig tartóztatgatom itt Helén barátnődet és Gyula öcsémet. Ők fiatalok, vidám kedélyűek és remélem, hogy társaságuk szórakozást nyújt neked. Ha Savaréze ur nőül veszi a bárónét . . .

— Ó! — vágott közbe hevesen a grófné. — Miért is emlegeted előttem ezt az embert? Ime, már két ízben . . .

— Valóban — viszonzá a gróf komolyan — az ő neve önkénytelenül lebbent el ajkamról. Ez kétségkívül onnan van, mert feledtetni óhajtom veled magányunk unalmait . . .

— Ej! nem a magány az, a mi engem elrémit!

— Hát mi?

a szerelmes pár. De Horváth Anna állhatatlan természetű lévén, nem maradt két napnál tovább a szolgálati helyén s végül Pécsen is megunta s elment Siklóra, hogy ott keresse magának szolgálatot. Siklóra elkísérte Hufnagel Menyhért is, ki mikor visszajött, nem lévén pénze, se munkája, a szeretőjének Hufnagel házában visszahagyott 3 darab párnáját s 1 paplanját magához vette s zálogba tette mostoha apjánál Schaffer Jakabnál 5 frtért. Mikor pár nap múlva Siklósról is hazajött Horváth Anna, összeveszett a kedvesével s el akarta vinni tőle az ágyneműket, minek azonban már hűlt helyét találta. És szerelmes szíve nem érzett kegyelmet a legény iránt; feljelentette a rendőrségnél s mikor az ágyneműket visszakapta, csak akkor jelentette ki a vizsgálóbíró előtt, hogy Hufnagel megbüntetését nem kívánja. A mai végtárgyalásra nem is volt megidézhető a panaszos leányzó, mert nem tudják, hol van; így tehát a vádlott egyedül állt a kir. törvényszék előtt s kapott sikkasztás vétségeért 7 napi fogházat. A mibe bele is nyugodott s a kir. ügyész is megnyugodván az ítéletben, a sikkasztó szerető mindjárt át is adatott a kir. ügyésznek.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése febr. hó 6-án. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A kultusztárca járta, melyet tisztára letárgyaltak.

Illy és Bálint a katolikus autonómiát követeli. Beszéde végén áttér közoktatásügyi állapotainkra, melyekre nézve kijelenti, hogy a nyugati államok közt Magyarország költ legkevesebbet tanügyi célokra.

Thaly Kálmán szintén üdvözlöli az autonómiát. Helyteleníti azonban, hogy a bécsi egyetemen több mint ezer magyar orvostan hallgató szívja magába az osztrák szellemet. A munkácsi várnak nemzeti ereklye-muzeummá való átalakítását sürgeti.

Kozma László végtelen módon dicseri a kultuszminisztert.

Bánó József hangsúlyozza a közoktatásügyi költségek elenyésző csekélységét. Konstatálja, hogy az iparművészeti múzeum építésénél 400.000 frttal többet költöttek. Erre nézve felvilágosítást kér, mert az ország pénze nem Csáky szalmája.

Hoitsy Pál és Pogrányi Ferenc fejtegették a tanügy és népoktatás hiányait.

Több szónok nem lévén feljegyezve, a vita bereszkedett és a Ház a kultusz-budgetet ugyszólván en block elfogadta.

TÁVIRATOK.

Boris herceg áttérése. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) II. Miklós cár elfogadta a fejedelem meghívását, hogy vállalja el a keresztapai tisztet Boris hercegnek az orthodox vallásra való áttérésénél. A cár egy orosz tábornokkal képviselteti magát. A keresztelőre, melyen az ország minden archimandritája és püspöke jelen lesz, az összes városok küldenek képviselőket.

Miklós ex-főispán vádlevelé. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A miskolci kir. törvényszék a hat

rendbeli bűncselekménnyel vádolt Miklós Gyulára nézve, három rendbeli panaszra megszüntető határozatot hozott, a másik háromra kimondotta a vád alá helyezést. Ezek közt legsúlyosabb deliktum a zsarolás büntette. Mindez Szabó Gyula feljelentésére történt. A törvényszék ezen kívül saját kezdeményezéséből elrendelte a bűnvizsgálatot Miklós ellen zsarolás vétsége, zsarolás büntetvényének kísérlete és rágalmasz miatt.

— Osztrák miniszterek a kiállítási területen. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Az osztrák miniszterek tegnap délután meglátogatták a kiállítási területet, hol mindent elragadtatva szemléltek meg. Este elutaztak Budapestre.

— Ki fog derülni a titok . . . (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Híre jár, hogy Pulszky Károly az Olaszországban vásárolt képekkel valóságos üzleteket csinált és kereskedett velük. A melyeket nem tudott haszonnal eladni, azokat haza küldte.

— Minden napra egy képecske. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A holnapi napra ismét szaporodni fog Bánffyék „Millenáris botrányok“ című korszakalkotó műve egy új fejezettel, mely a zalamegyei főispán panamáskodásairól emlékezik meg. A holnapi lapok telve lesznek a sok duzzadó „részletek“ től.

Közgazdaság.

A szállítási engedélyek kiadása. A közigazgatási hivatalok lassúságát panaszolja egy leiratában a földmivvelésügyi miniszterium. Mint mondja, gyakran megtörtént, hogy egyes folyamodók részére az általa kiadott állatszállítási engedélyt oly hanyagul és későn kézbesítik, amidőn a folyamodó már annak nem is veheti hasznát. Hát biz ez régi dolog, amin nem annyira leiratokkal, hanem fegyelmi vizsgálatokkal lehetne segíteni. A miniszter most elrendelte, hogy ezentúl az ilyen engedélyekről azonnal, esetleg távirati úton kell értesíteni a feleket.

Állatszállítási tilalom Horvátországba. A szarvasmarháknak, juhoknak és kecskéknél Horvát Szlavonországba való bevitele a ragadós száj és körömfájás esetleges behurcolása elleni védekezés céljából, a horvát-szlavon országos kormány hirdeteménye szerint, jelenleg Magyarország huszonhét törvényhatóságából van megtiltva, köztük Baranya, Somogy, Tolna és Zala vármegyék területéről.

Kertészeti Értesítő. A napokban bocsátotta ki a „Nowotarski A. és fia“ pécsi kereskedelmi és műkertész cég immár 45 ik évfolyamban kertészeti értesítőjét, mely a konyhakerti és disznóvénnyek magárjegyzékein kívül szakszerű összeállításban tartalmazza a messze földön páratlan faiskolának rendszeres jegyzékét. Sok évi tapasztaláson alapuló utasítások minden egyes fajnál feltüntetve a gondosan összeállított árjegyzékben, melyet nevezett cég minden érdeklődőnek szíves készséggel megküld, ha hozzá fordulnak. Ajánljuk e régi jó hírnevű és megbízható céget a gazda közönség jó akaratú pártfogásába.

Kiállítási szivarok. Es idő szerint két dohánygyár foglalkozik assal, hogy a jövő évben kibocsátandó új szivarokból minél többet készítsen el. E szivarok közül — amelyekből máris sok van kézen — az egyik „kiállítási szivar“ lesz. Ennek az fogja képezni a speciálitását, hogy a jövő esztendőben csakis a kiállítás területén árusítsák s így máshol nem leszen kapható. Ha a kiállítás véget ér, akkor persze már könnyesebbé válik s a kanabokai trafikokban is olcsón vesztegetik. A kiállítási szivarok készítését még Wekerle rendelte el, akinek az volt a célja, hogy ez a szivar legyen a legkapósabb. E végből a jobbminőségű dohánylevelekből gyártják és tetzetős formát adnak neki. A vége éleshegyű lesz, a teste pedig karcsu, mint a formás asszony. Az árát hat krajcárban állapították meg s talán még a tekintetben is intézkedtek, hogy ha kóc, vagy szőrszál kerül be, az a kóc, vagy szőrszál finomabb minőségű legyen.

Vidéki hátralekosainkat tisztelettel kérjük, sziveskedjenek hátralekaikat mielőbb beküldeni.

Nyilvános előadások jegyzéke a pécsi kir. törvényszéknél.

1896. február 10-én

Előadó Saághy Vince.

1. Véméndi iskolaszék — Aszman Péterné és társai d. e. 9 óra.
2. Egyed Illés — Bitó Mária d. e. 9 óra tizenöt perc.
3. Horváth Simonné — Kovács György d. e. 9 óra harminc perc.

Előadó: Dr. Dobi Imre.

4. Pápai Zsuzsánna — Weinhardt Adolf d. e. 9 óra negyvenöt perc.
5. Heffinger Márton és társa — Jäger György és társai d. e. 10 óra.
6. Marton Antal — Scherman József d. e. 10 óra tizenöt perc.

Farsangi naptár.

Február 8.: A pécsi helyőrség tisztikarának második estélye a Vigadóban. — Veterán-segélyező egyesület táncmulatsága a Scholtz féle sörházban. — Barcstelepi társaság táncestélye. — Szigetvári ipartestület táncmulatsága a Koronában.

Február 9.: Jótékony nőegylet teaestélye a Deák-utcai helyiségében. — Polgári bál a Scholtz-féle sörházban.

Február 10.: Zenekedvelők egyesületének humoros estélye a Hattyuban.

Február 13.: Herczenberger József polgári bálja a Vigadóban.

Február 15.: Jogász-táncestély a Vigadóban. Vasutasok bálja Barcsen. — Munkásképző-Egylet álarcosbálja a Hattyuban.

Február 18.: A pécsi Dalárda humoros estélye a Hattyuban. — Szigetvári Olvasó Egylet táncestélye.

Február 20.: Pécsi zenészek táncmulatsága a Scholtz-féle sörházban.

Laptulajdonos

SAUTTER GUSZTÁV

Felöl szerkesztő

PLEININGER FERENC.

TAJZS JÓZSEF

kiadó.

A legszebb

meghívók,

tánczrendek,

eljegyzési,

esketési és

látogató jegyek

készíttetnek

T a i z s J ó z s e f

könyvnyomdájában

P é c s e t t,

Mária- és megye-utcza sarkán.